

风流书呆

作品

灵媒
King Bee

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

P S Y C H I C

ปริศนาลับ สัมผัสวิญญาณ 4

เป็งทลิวชู่ไต (风流书呆) เขียน ปราณทยก แผล สู้สู๋ (蜀黍) ภาพ

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ:

กับนิยายเอเวอรัายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

หลังจากโดน 'หน่วยพิเศษกระทรวงความมั่นคง' แทรกแซงในคดีของเซียวเหียนหลิง ซึ่งรู้อยู่ก็คาดเดาไว้แล้วว่าหน่วยพิเศษไม่มีทางจัดการกับเธอได้แน่ และคำพูดของซึ่งรู้อยู่ก็กลายเป็นจริงขึ้นมา เมื่อเมื่อกร้อนนั่นลวกมือหน่วยพิเศษเข้าแล้วจริงๆ

การแทรกแซงครั้งนั้นไม่ใช่ครั้งสุดท้าย เพราะอยู่ๆ รายการโลกของผู้วิเศษก็เปลี่ยนหัวหน้าผู้กำกับกะทันหัน เหล่าร่างทรงวิญญาณที่เหลือจะทำอย่างไรกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่นี้

ทั้งการเข้ามามีบทบาทของคนกลุ่มหนึ่ง และความวุ่นวายในรายการโลกของผู้วิเศษ ไหนจะซูเฟิงซีที่กลับมาอีกครั้งพร้อมพลังที่มากกว่าเดิมอีก ดูเหมือนว่าอาจารย์ฟั้นของพวกเราจะเจอศึกหนักเข้าให้แล้ว...เอเวอร์วายเป็นประกันได้เลยว่า 'Psychic ปริศนาลับ สัมผัสวิญญาณ' เล่มสี่นี้จะทำให้ทุกคนลุ้นตัวเกร็งจนแทบลิ้มหายใจเลยละค่ะ!

ตัวไม่ตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วายเป็น

* จางหยาง

ในอดีตสกุลจางเคยให้ความช่วยเหลือครั้งใหญ่กับประเทศจนได้รับการสดุดี ทำให้ในปัจจุบันลูกหลานสกุลจางมีอิทธิพลในวงสังคมอย่างมาก กล่าวกันว่าจางหยางมีตำแหน่งลอยอยู่ในหน่วยพิเศษกระทรวงความมั่นคง และยังเป็นคนที่ให้การสนับสนุนซูเฟิงซีอีกด้วย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขิ้นจากจินตนาการของฟู้ซึยมน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ปัญหาในครอบครัว
มีการกล่าวถึงอาการป่วยทางจิต การทำร้ายเด็ก การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโหนมน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ การข่มขืน
การฆ่าตัวตาย และการใคร่เด็ก ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 140

เผือกร้อนลวกมือกินไม่ได้

ซ่งรู่ยเดินตามเม็งจิ้งเข้าไปในห้องทำงานที่ทันสมัยอย่างที่สุดห้องหนึ่ง นอกจากจะมีจอมอนิเตอร์เรียงกันเป็นแถวแล้วในห้องยังติดตั้งอุปกรณ์ไฮเทคไว้มากมาย บนอุปกรณ์ชิ้นหนึ่งในนั้นมีแผ่นอิเล็กทรอนิกส์ที่สแกนสมองของเซียวเหยียนหลิง คนสวมชุดกาวนสีขาคนหนึ่งกำลังชี้ภาพพวกนี้ให้ชายที่สวมเครื่องแบบหัวหน้าหน่วยที่ยืนอยู่ข้างๆ คนหนึ่งดูพลางพูดอะไรบางอย่างรอบตัวชายคนนั้นมีมือดีของหน่วยพิเศษที่รูปร่างกำยำล่ำสันกลุ่มหนึ่ง คนที่ทำร้ายพันเจยาหลัวก็อยู่ในกลุ่ม ดูจากอินทรธนูบนบ่า เหมือนเขาจะเป็นหัวหน้าหน่วยรบพิเศษหน่วยนี้

"นั่นคนของสกุลจางที่คุมหน่วยรบพิเศษทีมเก้า" เม็งจิ้งพูดเสียงเบาจนเกือบไม่ได้ยิน "ตอนนี้เซียวเหยียนหลิงอยู่ในมือของหน่วยรบพิเศษทีมเก้า ทีมอื่นอยากทำวิจัยร่วมกับพวกเขาแต่ถูกปฏิเสธ แต่ช่วยไม่ได้ ด้วยที่สกุลจางเสนอให้มีความสำคัญกับเจ้าหน้าที่หน่วยพิเศษทุกคนมาก ตอนนี้เลยไม่มีใครกล้าหือกับพวกเขา"

"นั่นพวกเขาไม่ใหญ่อยู่กลุ่มเดียวหรอก" ซ่งรู่ยด้นกรอปรแ่วนสีทองบางๆ ที่อยู่บนสันจมูกเพื่อใช้มันปิดบังประกายเยียบเย็นในดวงตา

"ใช่ คนที่เข้ามาในหน่วยพิเศษได้ล้วนเป็นมือดีในหมู่มือดี พวกเขาเลยอยากได้พลังกำลังที่ไร้ขีดจำกัด ใครทำให้พวกเขาแกร่งขึ้นได้พวกเขาก็ติดตามคนนั้น นี่เป็นเรื่องจริง" เม็งจิ้งส่ายหน้า ถอนหายใจเบาๆ เดิมที่เขาเข้าใจว่า

การเปิดรับคนเข้ามาในหน่วยพิเศษเป็นเรื่องที่ดี คิดไม่ถึงว่าคนคิดอกุศลที่รู้จักกัน
เข้ามาเป็นจำนวนมากจะทำลายความเป็นปึกแผ่นและการรวมศูนย์ของกลุ่ม

"พวกเขากำลังหาของที่อยู่ในตัวเขียวเหียนหลัง?" ซ่งรู่ยเดา

"ใช่ เรื่องหวัชโมยครววนั้นทำให้พวกเราตระหนักถึงการแปรสภาพของ
มนุษย์บางกลุ่มว่าเกิดจากขุมพลัง พวกเราเลยทำการวิจัยสัตว์ประหลาดที่
จับมาได้ ผลคือพบของที่เปล่งแสงได้ในฟิล์มเอกซเรย์ พวกมันจะซ่อนอยู่
ภายในร่างกายของสัตว์ประหลาด หัว คอ ท้อง หรือขาทั้งสองข้าง แน่แน่นอนว่า
อุปกรณ์การแพทย์ธรรมดาไม่มีทางหาเจอ อุปกรณ์ที่พวกเราใช้เลยเป็นอุปกรณ์
ที่ผ่านการดัดแปลงมาแล้ว มีการเพิ่มอุปกรณ์ตรวจจับสนามแม่เหล็กเข้าไป
จากนั้นเราได้ทำการผ่าร่างของสัตว์ประหลาดพวกนี้เพื่อค้นหาทันที แต่ของ
กลับหายไป พอถ่ายเอกซเรย์อีกครั้งถึงเห็นว่ามันย้ายไปอีกที่ พอเราก็ก
หายอีก...สรุปคือพวกเราหาไม่เจอ เวลานี้คนเดียวที่เอาเจ้านี้ออกมาได้คือ
พันจยาหลัว เขาจึงมีค่ามากสำหรับพวกละโมบโลภมากกลุ่มนั้น"

เมิ่งจิ้งซีไปที่มือตือของหน่วยพิเศษซึ่งคลุกคลีอยู่กับพวกสวมชุดกาวนีสีขาว
พลางยิ้มเยาะ

ชายคนที่สวมเครื่องแบบหัวหน้าหน่วยถามเสียงกร้าว "หาไม่เจอ?
หมายความว่าอะไร"

คนชุดกาวนีสีขาวชี้ไปที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ น้ำเสียงอ่อนใจ "คุณดูสิ
นี่คือฟิล์มเอกซเรย์ที่เราถ่ายไว้ก่อนหน้านี้ จุดแสงเดี่ยวใหญ่เดี่ยวเล็กพวกนี้คือ
สิ่งที่พวกคุณต้องการ แต่คุณมาดูฟิล์มเอกซเรย์ของเขียวเหียนหลัง โครงสร้าง
ร่างกายของเธอไม่ได้ต่างจากคนธรรมดา เราไม่สามารถหาจุดแสงได้"

"นั่นคุณจะอธิบายเรื่องพลังพิเศษของเธอยังไง"

"เธออาจมีพลังพิเศษมาตั้งแต่เกิด ไม่ใช่สัตว์ประหลาดที่เกิดจากการ
เปลี่ยนแปลงของอะไรบางอย่าง"

"เป็นไปได้ไม่ได้! ผมเจอพวกที่มีพลังพิเศษมามาก ส่วนใหญ่พวกเขามี
ความสามารถในการสื่อวิญญาณ มีสัมผัสที่หกหรือเจ็ดที่เหนือกว่าคนธรรมดา
เล็กน้อย แต่ไม่ได้แข็งแกร่งถึงขั้นนี้ นี่มันเป็นพลังเหนือธรรมชาติ ไม่ใช่พลัง

ของมนุษย์! แต่คิดก็เป็นจริง โลกยกย่องให้ฉันเป็นราชา คุณเข้าใจมั๊ยว่านี่มัน
หมายความว่าอะไร มันหมายความว่าโลกจะพิชิตในมือเธอ! คุณต้องเอา
ของชิ้นนั้นออกมาจากตัวเธอ ไม่ว่าจะใช้วิธีไหนก็ตาม!"

คำพูดของหัวหน้าหน่วยคนนี้ทำให้ซ่งรู่ยหัวเราะ เขาเดินไปที่หน้าจอมอนิเตอร์
ซึ่งวางเรียงรายเพื่อมองดูเงาร่างเล็กๆ น่ารักที่อยู่ในทุกจอแล้วถอนหายใจ
"เอาของชิ้นนั้นออกมาให้คุณ จากนั้นให้คุณคิดจนเรื่องกลายเป็นจริง และได้เป็น
ราชาของโลกถูกมั๊ย คำประกาศว่าจะกู้โลกที่ฟังดูสวยหรูมันกลับความโลภของคุณ
ไม่มีติดหรอกนะ"

"ซ่งรู่ย? คุณมาได้ยังไง ใครปล่อยให้คุณเข้ามา" หัวหน้าหน่วยคนนั้น
หันไปมองเมิ่งจิ่งด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เมิ่งจิ่งยกไหล่

"ลืมบอกคุณไปว่าด็อกเตอร์ซ่งรู่ยเป็นที่ปรึกษาพิเศษของหน่วยเรา
มานานมากแล้ว คุณไปดูแผนภูมิโครงสร้างตำแหน่งได้ ระดับของเขา
สูงกว่าคุณ"

ซ่งรู่ยหยิบด็อกแท็ก* หนึ่งอันจากกระเป๋าออกมาคีบไว้ แกว่งไกวไปมา
สีหน้าของหัวหน้าหน่วยคนนี้เปลี่ยนจากดำเป็นเขียว บิดเบี้ยวอย่างที่สุด
แต่กลับต้องอดทน เนื่องจากพบว่าตำแหน่งของซ่งรู่ยสูงกว่าตนจริง และสิ่งนี้
เป็นหลักฐานการแต่งตั้งที่ออกโดยรัฐ ไม่สามารถยกเลิกได้ง่ายๆ ต่อให้เมิ่งจิ่ง
ถูกพวกเขาทำให้เหลือแค่ตำแหน่งอันไร้ซึ่งอำนาจ ทว่าอีกฝ่ายยังคงมีตำแหน่ง
สูงที่สุดในหน่วยพิเศษ ถ้าไม่เก่งจริงยอมไม่มีทางโค่นเขาลงได้

ซ่งรู่ยเก็บด็อกแท็กใส่กระเป๋า เยกหน้าขึ้นมองเขียวเยียนหลังที่อยู่ใน
จอมอนิเตอร์ เธอถูกขังเดี่ยวอยู่ในห้องขังกว้างใหญ่ห้องหนึ่ง ตรวนเหล็กเส้นหนา
พันหนาการเมืองทั้งสองข้าง และขาทั้งสองข้างมีลูกตุ้มน้ำหนักหลายสิบกิโลกรัม
เด็กหญิงนั่งคำถามอย่างอึดอันอยู่บนพื้น ผมเผ้ากระเซอะกระเซิง เสื้อผ้ายับยู่ยง
รองเท้าหลุดหายไปดูน่ากลัวเหมือนคนป่า

นักวิจัยที่สวมเสื้อกาวนสีขาวยาวหนึ่งกลุ่มยื่นสิ่งเกิดเธออยู่ห่างๆ พวกเขา

* ด็อกแท็ก (Dog Tag) คือชื่ออย่างไม่เป็นทางการสำหรับป้ายประจำตัวที่สวมใส่โดยกำลังพล ที่ได้ชื่อด็อกแท็ก
หรือป้ายชื่อห้อยคอสุนัข เนื่องจากมีลักษณะคล้ายป้ายห้อยคอสุนัขจริงๆ แท็กนี้ส่วนใหญ่ใช้เพื่อระบุตัวตน
ของผู้เสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บ และให้ข้อมูลการแพทย์เบื้องต้นที่สำคัญแก่การรักษาผู้บาดเจ็บ

ตั้งเครื่องสแกนที่ผ่านการปรับแต่งเป็นพิเศษเครื่องหนึ่งไว้ในระยะปลอดภัย เพื่อทำการตรวจสอบเขียวเหยียนหลังในทุกๆ ด้าน พวกเขาอยากรู้โครงสร้างทางชีวภาพของเธอมาก และจะดีอย่างยิ่งถ้าเธอขืนเตียงผ่าตัดเพื่อซ้ำและหาของที่สามารถบันทึกลงความปรารถนาให้เป็นจริงอย่างน่าอัศจรรย์ขึ้นนั้นออกมาได้

"เอาของออกมาแล้วเราจะปล่อยหนูไป!" เจ้าหน้าที่พิเศษหญิงคนหนึ่ง ยืนตะโกนอยู่ในระยะห่างหลายสิบเมตร

สิ่งที่ตอบกลับมาก็คือรอยยิ้มเย็นชากับการแผดเสียงของเขียวเหยียนหลัง เด็กหญิงลากลูกตุ้มออกเดินหลายก้าวแต่กลับต้องล้มลงกลับไปนั่งอย่างหมดแรง ดูเหมือนจะอ่อนล้ามาก ความเหนื่อยทำให้เธอร้องไห้โฮออกมาอย่างหลุดฟอร์ม เหมือนเด็กธรรมดาที่กำลังหลงทาง ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

พอเห็นฉากนี้ซึ่งรู้ยก็เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย เขายิ้มอย่างสอกลสนใจ เด็กคนนี้ทำให้เขาต้องเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อเธอใหม่จริงๆ การที่เธอสามารถหลบหลีกการโจมตีของพันจายาหัวได้แสดงว่าเธอต้องไม่ใช่คนธรรมดา

"ผู้ชายตัวโตทั้งกลุ่มแอบอยู่ในห้องควบคุม แล้วให้ผู้หญิงหนึ่งคนไปสอบปากคำผู้ต้องหาในสถานที่ที่เสี่ยงที่สุด สไตลิ่งการทำงานของหน่วยรบพิเศษทีมเก้าของพวกคุณไม่เหมือนใครเลยจริงๆ มีนาตอนตำรวจชั้นประทวนเข้าไปเป็นด่านหน้าเสี่ยงตาย พวกคุณกลับคอยให้เรื่องจบก่อนค่อยมาเด็ดลูกท้อเพราะกลัวตายงั้นสิ?" ซึ่งรู้ยหันไปมองหัวหน้าหน่วยรบพิเศษทีมเก้าซึ่งเป็นคนที่ทำร้ายพันจายาหัวตรงๆ

ชายหนุ่มเป็นคนอารมณ์ร้ายและขี้หงุดหงิด "ไม่จั้นเขาคงไม่"ไปทำทายพันจายาหัวทั้งที่ยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ เขาเดินหน้ามาหลายก้าว ถามเสียงเหยี่ยมเกรียม "คุณพูดว่าอะไรนะ กล้าพูดอีกรอบหรือเปล่า"

ซึ่งรู้ยมองไปทางมอนิเตอร์ สายหน้าถอนหายใจ "ผู้ชายแมนๆ ทั้งกลุ่มหลบอยู่หลังนักวิจัยหญิงอ่อนแอหนึ่งคนเพื่อรอผลสำเร็จ ผมจะบอกว่าหน่วยรบพิเศษทีมเก้าของพวกคุณเป็นพวกปอดแตกกลัวตายแล้วจะทำไม ถ้าเก่งจริงทำไมพวกคุณถึงไม่ไปจับเขียวเหยียนหลังเอง ถ้ามีความสามารถจริงทำไม

พวกคุณถึงไม่ไปสอบบปากคำเขี้ยวเหยียนหลิงเอง น่ากลัวว่าผลงานชิ้นใหญ่ของพวกคุณน่าจะเป็นการแย่งเอาตัวเขี้ยวเหยียนหลิงที่ไม่ได้สติไปจากมือพันจยาหลัวเพื่อพาเธอกลับมาที่นี่มากกว่า เธอตัวหนักม้าย ทับบมือพวกคุณแบนหรือเปล่า"

ซ่งรู่ยดีดนิ้วเบาๆ พูตต่อ "อ้อ ผมเกือบลืม พวกคุณคิดยาให้เธอหนึ่งเข็มด้วยนี่นา จะได้มั่นใจว่าเธอหลับสนิทแน่นอน ระหว่างทางที่ส่งเธอกลับมา พวกคุณคงต้องลำบากมาก เพราะพวกคุณต้องคอยผวาทุกนาทีว่าเธอจะตื่นแล้ว บดขยี้พวกคุณเป็นผุยผง ความรู้สึกเหนื่อยใจมันทรมาณกว่าเหนื่อยกายมาก เรื่องนี้ผมเข้าใจ"

พูตมาถึงตรงนี้เขาก็จับกรอบแว่นหัวเราะเบาๆ ไบหน้าดงามเหมือนจะเต็มไปด้วยตัวอักษรสีดำ 'หมิ่นแคลนเยาะหยัน'

ชายหนุ่มโมโหจนบ้า เขากระซอกคอเสื้อซ่งรู่ยหมายตะบันหน้าอีกฝ่าย แต่กลับถูกวาจาเย้ยหยันที่เยียบเย็นคมกริบของซ่งรู่ยทำให้ตัวแข็งค้าง "สรุปคือคุณเก่งแต่กับคนที่ไม่มีแรงจะมัดไก่แบบผมละสิ ไช้มั้ย เหมือนตอนที่คุณจงใจทำร้ายพันจยาหลัว? กลัวคนแกร่ง รังแกคนอ่อนแอเป็นเอกลักษณ์ของคุณ? จั๊นนี่คงเป็นความสามารถที่ค่อนข้าง 'พิเศษ' ของหัวหน้าหน่วยรบพิเศษทีมเก้าสินะ สมเป็นมือดีในกลุ่มมือดี มีหน้าที่มาถึงได้รับการยกย่อง 'สำคัญ' อย่างการไปเอาตัวเด็กผู้หญิงที่หมดสติมาให้พวกคุณ"

"หัวหน้าครับ เขาแค่เล่นล้อ คุณอย่าไปถือสาหาความเขาเลย" เจ้าหน้าที่หลายคนเดินมาใกล้เกลี่ย แต่ไบหน้ากลับฉายแววอับอาย เนื่องจากคำพูดของซ่งรู่ยได้โยนเกียรติภูมิของหน่วยรบพิเศษทีมเก้าของพวกเขาลงพื้นแล้วกระที่บซ้า!

ชายหนุ่มสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ หลายครั้งก่อนผลักซ่งรู่ยออกห่างอย่างแรง เขาตะโกนใส่วิฑู "มายซา กลับออกมา! ฉันจะไปสอบบเขี้ยวเหยียนหลิงเอง! ฉันไม่เชื่อหรือกว่าฉันจะล้วงเอาความจริงออกจากปากเด็กนั่นไม่ได้"

ชายหนุ่มผลุนผลันเดินไปโดยที่ไม่มีใครห้ามเขา ต่างพูดกันว่าต้องการพูดนำการทวาร ในเมื่อความอ่อนโยนสุภาพของเจ้าหน้าที่หน่วยพิเศษหญิง

ทำอะไรเขียวเหียนหลังไม่ได้ นั่นถ้าลองเปลี่ยนเป็นการข่มขู่ของผู้ชายตัวล่ำๆ เด็กหญิงน่าจะกลัวแล้วยอมละมั้ง

การเห็นคนกลุ่มนี้เปลี่ยนกลยุทธ์การสอบปากคำทำให้ริมฝีปากบางของซ่งรุ่ยโค้งขึ้นเล็กน้อย

เมิ่งจิ้งคล้ายจะสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง แต่เขากลับไม่พูดสักประโยค คนกลุ่มนี้กำลังใจร้อนอยากเอาของที่อยู่ในตัวเขียวเหียนหลังออกมา ความละโมภโลภมากทำให้พวกเขาใช้ทุกวิถีทาง ถ้าเขียวเหียนหลังไม่สวดสาบานว่าถ้าเธอตาย ของชิ้นนั้นจะหายไป เกรงว่าคนกลุ่มนี้คงฆ่าเธอไปนานแล้ว

แต่ถ้าจนแล้วจนรอดก็หาของชิ้นนั้นไม่พบ เมิ่งจิ้งย่อมมีเหตุผลมากพอที่จะเชื่อว่าคนกลุ่มนี้จะส่งเขียวเหียนหลังไปที่ห้องวิจัยสุดโหดเพื่อทำการล้างสมอง ทำให้เธอกลายเป็นสิ่งที่พร้อมตอบสนองความต้องการของพวกเขา พูดได้ว่ามนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวที่สุดบนโลก ต่อให้พวกเขาไม่ได้รับพลังอะไรก็สามารถเปลี่ยนเป็นสัตว์ประหลาดเองได้

ชายหนุ่มเป็นคนใจร้อนมาก พอลงไปที่ห้องซ่งก็เริ่มใช้วาจาบีบคั้นอย่างรุนแรง เนื่องจากสนามแม่เหล็กของเขียวเหียนหลังยังไม่สามารถครอบคลุมได้ทั้งชั้น เธอจึงทำได้เพียงถูกลูกตุ้มล่ามไว้ให้อยู่ที่เดิม ทนรับการข่มขู่จากเขา

"หนูไม่มีวันเอาของให้พวกคุณ เลิกพูดได้แล้ว! กร๊อตๆ!" ชายหนุ่มบรรยายขั้นตอนการชำแหละร่างกายของมนุษย์แบบละเอียด เพื่อเป็นการบอกว่าเขาจะชำแหละเขียวเหียนหลังเพื่อค้นหาดวงรัศมีในเนื้อหนังของเธอก็ละนะ มันทำให้เขียวเหียนหลังระเบิด เธอเริ่มเอามือกุมศีรษะร้องกรี๊ดสีหน้าเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและแตกตื่น

ชายหนุ่มล่ำพองใจมาก เขาให้นักวิจัยเปิดจอใหญ่หนึ่งจอเพื่อฉายคลิปการชำแหละร่างกายมนุษย์ ภาพโศกเลือดแบบนั้นไม่มีทางที่เด็กคนหนึ่งจะรับไหว

เมิ่งจิ้งขมวดคิ้วแน่นอย่างไม่พอใจในกลยุทธ์การสอบปากคำของชายคนนี้อีกที่สุด เพราะมันคือการทารุณจิตใจกันชัดๆ

แต่หัวหน้าทีมกลับพอใจผลงานของชายหนุ่มมาก เขาหยิบวิทยุมาพูด "ดีมาก นายเล่งงานจนปรากฏทางจิตของเธอฟังแล้ว เธอเริ่มกลัว ออกแรงมากขึ้นอีกนิด เราจะได้จัดการเธออยู่หมัด"

ใบหน้ากระหึ่มของชายหนุ่มปรากฏอยู่บนจอมอนิเตอร์ ทว่าซ่งรู่ยกลับมองใบหน้านั้นด้วยแวตาคามีประกายพึงพอใจจางๆ

ชายหนุ่มให้นักวิจัยฉายคลิปการช้ำแหละร่างกายมนุษย์แบบต่างๆ และเพิ่มเสียงให้ดังขึ้นเพื่อเพิ่มอำนาจในการช่มขวัญ ไม่มีเสียงร้องจากคนที่ถูกช้ำแหละ แต่ตอนมีมิดแล็ลลอกเนื้อหนัง ตัดกระดูกของพวกเขา เสียงความในน้ำเลือดของพวกเขามันชวนให้หนึ่งศักระซา เพราะความน่ากลัวไม่ได้อยู่ที่เสียงกรีดร้อง แต่อยู่ที่เสียงแผ่วเบาในความเงียบสนิท เนื่องจากคุณไม่มีทางรู้เลยว่าเสียงนั้นมาจากมนุษย์หรือสัตว์ประหลาด และสุดท้ายสิ่งที่ทำให้คุณผวาที่สุดคือความไม่รู้และการคาดเดา

เสียงสวบสาบพวกนี้เปรียบเสมือนผีร้ายสำหรับเซียวเหยียนหลิง เสียงกรีดร้องของเธอดังขึ้นเรื่อยๆ โหยหวนขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่เดียวกันตุ้มเหล็กที่ขาทั้งสองข้างพลันถูกพลังจิตของเธอโยนขึ้นสูงและเหวี่ยงตัวเธอออกไป ตุ้มเหล็กกระแทกลูกกรงไม่หยุดทำให้ตัวเด็กหญิงกระแทกที่ลูกกรงไม่ยั้ง เสียงดังปังๆ เธอเริ่มทรมาณตัวเองเพื่อหลีกหนีการช่มขวัญของชายหนุ่ม

ภายในระยะเวลาสั้นๆ แค่มู่กัวินาที เซียวเหยียนหลิงถูกกระแทกจนหัวแตก เลือดไหล สติเลื่อนรางก่อนจะหายไปพร้อมพลังจิตของเธอ ตุ้มเหล็กหล่นดูลงมาทำให้เด็กหญิงกระแทกพื้นอย่างแรงอีกครั้ง

"ความกลัวทำให้เรามีแนวโน้มทำร้ายตัวเอง!" นักวิจัยพูดด้วยน้ำเสียงร้อใจ "เรากระตุ้นเธอมากเกินไป มากเกินกว่าที่เธอจะรับไหว"

"รีบปิดคลิปกับเสียง!" หัวหน้าทีมรีบออกคำสั่ง

"เธอหมดสติไปแล้ว!" นักวิจัยอีกคนขึ้นไปที่กราฟที่กลายเป็นเส้นตรงทั้งหมดบนเครื่องสแกน

"รีบไปดูว่าตอนนี้เธอเป็นยังไง ก่อนรู้ตำแหน่งของของชิ้นนั้นเราจะปล่อยให้เธอตายไม่ได้เด็ดขาด!" หัวหน้าทีมลนลาน เขาเดินออกจากตำแหน่ง

ที่ยืนอยู่ โยนวิทยุทิ้งเพื่อไปดูที่ห้องข้างด้วยตัวเอง พลังที่สามารถบันดาล
ความปรารถนาให้เป็นจริง ใครบ้างไม่อยากได้ ถ้าพลาดไปเท่ากับพลาด
โลกทั้งใบ!

มือดีของหน่วยรบพิเศษที่มึนเมาต่างตามหัวหน้าลงไปดูสถานการณ์
ภายในห้องควบคุมจึงเหลือแต่ซ่งรู่ย เมิ่งจิ่ง และนักวิจัยหนึ่งคน

"ใช้วิธีการสอบปากคำแบบนี้กับเด็กคนหนึ่ง ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าหน่วยพิเศษ
รับคนแบบไหนเข้ามา" เมิ่งจิ่งมองจอมอนิเตอร์ สั้นศีรษะถอนหายใจ

ซ่งรู่ยพูดเสียงเบาจนเกือบไม่ได้ยิน "เรื่องสนุกกำลังจะเริ่มแล้ว อย่า
กะพริบตา"

"อะไร"

เมิ่งจิ่งใจสั้นสัมผัสได้ถึงความรู้สึก และแล้วบางสิ่งก็เกิดขึ้นในวินาที
ต่อมา เมื่อคนที่ปราดเข้าไปหาเขียวเหยียนหลัง รวมไปถึงหัวหน้าหน่วยรบพิเศษ
คนนั้น ถูกอำนาจประหลาดสะกดให้หยุดนิ่งอยู่ที่เดิม สีหน้าของพวกเขา
แข็งค้าง ตัวแข็งทื่อ มีเพียงเส้นเลือดกับความตื่นตระหนกในดวงตาที่พุ่งถึง
ความหวาดกลัวในใจ

เขียวเหยียนหลังที่สลบอยู่ในตอนแรกพลันลืมตา ยืนมือมาวางบนหน้าผาก
ของหัวหน้าหน่วยรบพิเศษ ริมฝีปากยิ้มออกเพื่อกระอักเลือดและยิ้มสดใส
พร้อมกัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหัวหน้าหน่วยรบพิเศษคือคนที่พลังชีวิตแข็งแกร่ง
ที่สุดในกลุ่ม หลังได้สูบก๊าสเขา สนามแม่เหล็กของเด็กหญิงก็ขยายออกไปได้
มากขึ้นกว่าเดิม ความหวาดกลัว ทำอะไรไม่ถูก การทำร้ายตัวเอง และหมดสติ
ก่อนหน้านี้ล้วนเป็นละครที่เธอกำกับเอง เล่นเอง เพื่อล่อให้แมลงตัวเล็กตัวน้อย
พวกนี้มาติดกับ ไม่รู้ว่าในสมองของเด็กหญิงมีความคิดพิศดารอยู่มากแค่ไหน
เสียดาที่เจ้าหน้าที่พิเศษหญิงคนนั้นระมัดระวังตัวมากเกินไป ไม่ยอมเข้าใกล้เธอ
เลยกลายเป็นเจ้ากั๊กขึงคนนี่ที่ให้ออกาสเธอแทน

นิ้วของเด็กหญิงสั้นและเล็กมาก แต่ความมันลงบนใบหน้าของหัวหน้า
หน่วยรบพิเศษ อีกฝ่ายกลับเหมือนสูญเสียจิตวิญญาณ ปล่อยให้เธอควบคุม
ดูกลิ้ง ช่วงซิง ภายในชั่วพริบตาชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่แข็งแรงก็แห้งเหี่ยว

หมดสภาพ คนที่ยืนอยู่รอบตัวเขาหน้าเปลี่ยนสีทันที แววดาเลือนลอย พลังชีวิตของพวกเขาดังก็กำลังไหลออกจากตัว

ในตอนนั้นสนามแม่เหล็กของเขี้ยวเหยียนหลังพลงนขยายใหญ่ขึ้นอย่างที่สุด เครื่องสแกนที่ตั้งอยู่ในระยะปลอดภัยพวกนั้นทยอยระเบิดทีละเครื่อง บรรรดาหัวหน้าหน่วยที่เพิ่งเดินออกจากลิฟต์พากันหน้ามืดเพราะถูกสนามแม่เหล็กที่แผ่ขยายออกไปเสียบๆ ช่วงชิงพลังชีวิตไปอย่างตะกละตะกลาม

"ปังๆ..." เสียงห้องซังสั้นไหว กล้องวงจรปิดที่ทำขึ้นจากวัสดุพิเศษถูกเขี้ยวเหยียนหลังที่มีพลังเพิ่มมากขึ้นระเบิดทิ้ง ภาพที่เคยมองเห็นได้ซัดกลายเป็นภาพเกล็ดหิมะซู่ซ่า จอมอนิเตอร์ไม่สามารถฉายภาพของเด็กหญิงได้อีก

นักวิจัยที่นั่งยองๆ อยู่ในห้องควบคุมตกใจจนเสียวขวัญ เข่าอึ่งไปชั่วขณะหนึ่งก่อนติดต่อศูนย์ควบคุมเพื่อขอให้ทุกหน่วยมาช่วย คิดไม่ถึงเลยว่าการตัดสินใจที่ผิดพลาดของหัวหน้าหน่วยรบพิเศษคนนั้นจะส่งผลร้ายแรงขนาดนี้

เมิ่งจิ้งยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับ และไม่ได้ติดต่อลูกทีมของตัวเอง เพราะคนเหล่านั้นคือเส้นเลือดหลักของเขา เป็นคนที่เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกับเขา นึกน้ำลุยไฟกับเขาไม่เคยหักหลังเขา แล้วเขาจะส่งลูกน้องไปสังเวชีวิตอย่างเปล่าประโยชน์ได้ยังไง พุดกันจริงๆ คือฝ่ายนั้นหาเรื่องใส่ตัวเอง ย่อมต้องโดนแบบนี้

ซ่งรุ่ยซี้ไปที่ภาพบนจอมอนิเตอร์ที่กลายเป็นเหมือนเกล็ดหิมะซู่ซ่า ยิ้มบางๆ เอ่ย "ฉันบอกแล้วว่าพวกนี้เลี้ยงเสียข้าวสุก เป็นแค่จำอวด สำหรับเขี้ยวเหยียนหลัง การฆ่าเหล่ามนุษย์ไม่ได้มีความหมายอะไรเลย เพราะเธอเคยผ่านเรื่องที่น่ากลัวที่สุดในโลกมาแล้ว เธอหลอมหัวใจตัวเองจนกลายเป็นกำแพงเหล็ก พวกนายประเมินเธอต่ำเกินไป"

"เธออายุแค่นี้จะไปผ่านประสบการณ์น่ากลัวที่สุดอะไรได้ เธอแค่เสแสร้งเก่งและเหยี้ยมพอกที่จะทรมานตัวเองจนเจียนตาย เป็นปีศาจมาตั้งแต่เกิด!" ซนอ่อนๆ หัวตัวของเมิ่งจิ้งชูชัน เขาเคยเข้าใจว่าเด็กหญิงเป็นเหยื่อที่แสนน่ารัก ในดงฉลาม แต่คิดไม่ถึงว่าเธอต่างหากที่เป็นฉลามขาวกินคนจริงๆ!

"ฆ่าพ่อแม่ตัวเอง ถือว่าเป็นเรื่องที่น่ากลัวที่สุดในโลกแล้วหรือยัง" ซ่งรุ่ย

เปิดประตูห้องทำงานแล้วเดินออกไป

เมิ่งจิ้ง "..."

แม่งเอ๊ย นี่มันตัวอะไรวะ! การอยู่ร่วมโลกกับคนพวกนี้มันยากเกินไปแล้ว! ช่งรู่ยแม่งก็เป็นปีศาจเหมือนกัน! อย่างนี้กว่าฉันไม่รู้ฐานะว่าคนของหน่วยรบพิเศษทีมเก้าถูกนายยูให้ไปตาย!

เมิ่งจิ้งตามออกไป ตั้งใจจะไล่ไล่เกลี้ย แต่ต้องปิดปากอย่างจุนใจ เนื่องจากมีคนวิ่งผ่านเขาไปมากมาย แต่ละคนล้วนมีสีหน้าร้อนรน เห็นได้ชัดว่าพวกเขาถูกเขี้ยวเหยียนหลังทำให้ปวดกันไปหมด ช่งรู่ยพูดไว้ไม่ผิด เพื่อกร้อนขนาดนี้ ต่อให้เป็นหน่วยพิเศษก็กินลงไปไม่ได้

บทที่ 141

คำพยากรณ์ของพินจยาหลัวสัมฤทธิ์ผล

เช้าวันต่อมาเวลาหกโมงครึ่ง พินจยาหลัวถูกนาฬิกาชีวิตปลุกให้ตื่นตรงตามเวลา ทว่าสวีอี้หยางกลับตื่นเช้ากว่าเขา ตอนนี้เด็กชายกำลังเกาะขอบอ่างเพื่อมองไหลข้างที่ได้รับบาดเจ็บของพินจยาหลัวด้วยสายตาวิตกกังวล "พี่ชายตื่นขึ้นหรือยังครับ" เขาเก็บงำประโยคนั้นไว้ทั้งคืน ตอนที่พุดออกมาเลยไม่มีอาการติดอ่างเลยแม้แต่น้อย

"หายดีแล้ว ดูลี" พินจยาหลัวหมุนไหล่ตัวเองอย่างคล่องแคล่วทำให้เด็กชายคลี่ยิ้มออกมาอย่างสบายใจ

พินจยาหลัวถูกรอยยิ้มนี้ทำให้อารมณ์ดี เขาประคองแก้มเด็กชายแล้วจุมพิตหัวคิ้วของอีกฝ่าย อาจเพราะชายหนุ่มทำตัวใกล้ชิดกับคนอื่นน้อยมากท่าทางเลยขัดแย้งไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ แต่ตอนที่เขาถูกสวีอี้หยางจับหัวคิ้วเช่นกัน ความตั้งใจที่จะปกป้องเขาของอีกฝ่ายมันทำให้หัวใจสุดแกร่งของเขาหลอมละลายกลายเป็นน้ำพุอันอบอุ่น

"พี่ชายจะอยู่กับเธอไปจนโต" เขาลูบศีรษะสวีอี้หยางให้คำมั่นเสียงหนักแน่น "ผมจะปกป้องพี่ชายอย่างดี!" สวีอี้หยางซุกกำปั้นน้อยๆ ประกาศเสียงก้องครึ่งชั่วโมงต่อจากนั้น หนึ่งผู้ใหญ่หนึ่งเด็กก็แต่งตัวเรียบร้อย พวกเขาเอาจุกตาไปตากลมที่ระเบียงและให้แมลงกบเขียว จากนั้นจึงเตรียมตัวไปโรงเรียน

ซ่งรุ่ยโหมรมาอย่างได้จังหวะบอกว่าตัวเองขับรถมาถึงชั้นล่างแล้ว ให้พวกเขา

สวี่อ้อหยางสนิทกับเขามากขึ้นจริงๆ ศีรษะเล็กๆ ผงกแรงๆ "อืมๆ ผมจะตั้งใจเรียน ถ้าพี่ชายมีปัญหารื่องเรียนก็ถามคุณได้ใช่ไหมครับ"

"แน่นอน ฉันจะดูแลเรื่องการเรียนของพวกเขาทั้งสองคน" ซ่งรู่ยั้งคืบพวงมาลัยปลางหัวเราะเบาๆ ในความรู้สึกของเขา วันนี้เป็นวันหนึ่งที่มีความสุขมาก ส่วนเรื่องที่เมิ่งจ้งวานเขามา ที่จริงก็ไม่ค่อยรีบเท่าไรหรอกบอกที่หลังก็ได้ เพราะถึงอย่างไรเขาก็สามารถใช้ข้ออ้างว่าเป็น 'เพื่อนสนิทที่รู้ใจ' ไปเยี่ยมอีกฝ่ายได้อย่างเปิดเผยแล้ว

หลังส่งสวี่อ้อหยาง ฟันจยาหลัวสอบถามเรื่องการเรียนการสอนจากซ่งรู่ยอีกหลายอย่างก่อนนำกลับไปขบคิดที่คอนโดฯ มูนไลต์เบย์การ์เดิน วันนี้เป็นวันว่างเขาจึงย้ายโซฟาบินแบ็กไปที่ระเบียง ประคองลูกตาที่กั้งไปมาอยู่ในมือเพื่ออาบแดดอย่างเกียจคร้าน กบเขี้ยวมองเขาผ่านตู้ปลา คอยส่งเสียงเรียกเป็นระยะ เสียงร้องแต่ครั้งล้วนมีชีวิตชีวาทำให้ฟันจยาหลัวยกมุมปากขึ้นตามสัญชาตญาณ

ทันใดนั้นมือถือที่วางอยู่บนโต๊ะกลมก็ส่งเสียงดัง ฟันจยาหลัวจึงหยิบมาดู แต่กลับพบว่า เป็นข้อความแจ้งการโอนเงินที่ฉวีเสียนเฟินส่งมา สำหรับคนธรรมดาเงินหนึ่งหมื่นถือว่าเป็นเงินก้อนใหญ่มาก หญิงสาวเฟิงหย่า ไม่มีเงินเก็บ แล้วเธอไปเอาเงินมาจากไหน

ฟันจยาหลัวมองข้อความนี้อยู่นานมากแต่ไม่ได้กดรับ

ดูเหมือนทางนั้นจะร้อนใจเลยโทรมาถามตรงๆ "คุณพี่คะ คุณเห็นเงินที่ฉันโอนไปให้แล้วหรือยังคะ"

"เห็นแล้วครับ คุณฉวี ช่วงนี้คุณเป็นยังไงบ้างครับ" ฟันจยาหลัวพยายามทำความเข้าใจสถานการณ์ของหญิงสาว

ฉวีเสียนเฟินหัวเราะเสียงใส "คุณพี่คะ ฉันกำลังจะเล่าให้คุณฟังอยู่พอดี ตอนนี้ฉันสบายดีมาก ฉันเป็นผู้ดูแลพิเศษอยู่ที่อาร์ทเมนต์สำหรับผู้สูงอายุที่ไทคัง คุณรู้จักผู้ดูแลพิเศษหรือเปล่าคะ เราจะดูแลผู้สูงอายุที่ร่างกายอ่อนแอ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้โดยเฉพาะ จะว่าไปฉันก็ดวงดีมากเลย เฟิงจะออกจาก

คอนโดฯ มากี่เห็นประกาศรับสมัครงานบนเสาไฟฟ้าข้างทางบอกว่าบ้านพักคนชรากำลังรับสมัครแม่บ้านแบบกินอยู่เสร็จ ตอนนั้นฉันกำลังเครียดว่าไม่มีที่ไป พอเห็นคำว่า 'กินอยู่เสร็จ' สามคำเลยสนใจรีบเรียกรถไปเจอกับพวกเขาที่กำลังสัมภาษณ์พอดี"

น้ำเสียงของฉวีเสียนเฟินแจ่มใสดีมาก เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น "คุณรู้มั๊ยคะว่าฉันเข้าใจผิด ที่สัมภาษณ์วันนั้นคือตำแหน่งผู้ดูแลพิเศษ ไม่ใช่แม่บ้าน แต่ฉันไม่รู้เลยเดินเข้าไปที่อ้อ พวกเขาไม่ถามเรื่องวุฒิการศึกษาอะไรจากฉันเลย แค่ให้ฉันไปทำความสะอาดร่างกายให้คุณนายผู้เฒ่าที่เป็นอัมพาตนอนติดเตียงคนหนึ่ง ฉันเห็นแล้วก็สบายใจ เพราะนี่มันเป็นงานที่ฉันทำอยู่ที่บ้านสกุลพานทุกวัน ฉันไปรมา! ฉันแอบน้ำให้คุณนายผู้เฒ่าจนสะอาดหมดจด คุณนายผู้เฒ่าอารมณ์ไม่ดี ต่ำว่าฉันต่างๆ นานา แต่ฉันทำเป็นหูทวนลมไม่เถียง เอาแต่ยิ้ม อารมณ์ร้ายของเธอมิหรือจะสู้พ่อแม่สามีฉันได้ ต่อมาฉันเห็นเล็บมือเล็บเท้าเธอยาวมากเลยใช้กรรไกรตัดเล็บกับตะไบตัดแต่งให้นิดหน่อย

พอดูแลคุณนายผู้เฒ่าเสร็จ ฉันรู้สึกที่บ้านสกปรกมากเลยถือโอกาสปิดกวาดและถูพื้น เสร็จแล้วก็ไปยื่นคอยการสัมภาษณ์จากเจ้าหน้าที่ที่หน้าประตู ตอนนั้นบรรดาหัวหน้าบ้านพักคนชราเริ่มปรบมือให้ฉันเรียกราวแสดงความยินดีที่ฉันได้งาน ฉันดีลกับพวกเขาอยู่ตั้งนานกว่าจะรู้ว่าตำแหน่งที่ฉันได้ไม่ใช่แม่บ้านแต่เป็นผู้ดูแลพิเศษ ได้เงินเดือนหนึ่งหมื่นโค้ว คุณพ่้นคะ โชคชะตาช่างมหัศจรรย์จริงๆ งานแบบเดียวกัน แต่สิ่งที่ฉันได้รับจากบ้านสกุลพานมีแต่การด่าทอและทำร้าย แต่ที่นี้ฉันได้รับการยกย่องและขอบคุณคุณพูดถูกแล้ว ต้องเดินออกจากวังวนออกไปดูข้างนอก ฉันถึงจะรู้ว่าโลกกว้างใหญ่และมีอะไรอีกมากมาย"

เล่ามาถึงตรงนี้ฉวีเสียนเฟินก็สะอื้น เธอหยุดนิ่งไปพักใหญ่ก่อนเอ่ย "คุณพ่้นคะ ถึงฉันจะเคยเรียนมหาวิทยาลัยตั้ง ได้รับการศึกษาชั้นสูง แต่ตอนนี้กลับมาทำงานที่ทั้งสกปรก ทั้งเหนื่อย แต่ฉันกลับไม่รู้สึคว่ามันน่าอาย เพราะฉันรู้ว่าฉันมีประโยชน์แล้วจึงทำเงินได้ พอนึกถึงเรื่องในอดีต ฉันกลับไม่รู้สึกล

คับแค้นใจอีกแล้ว เพราะสิ่งที่อดีตรับมอบให้ฉันมันไม่ได้มีแค่ความเจ็บปวด แต่ยังมีความรู้สึกอึดอัดและเข้มแข็งที่ช่วยให้ไม่กลัวความลำบาก ไม่กลัวเหนื่อย วยสาวของฉันไม่ได้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ ขอขอบคุณนะคะคุณพ่่น ฉันพบที่ของฉันแล้ว และหาชีวิตของตัวเองเจอแล้วด้วย เวลานี้ฉันมีความสุขมาก"

พ่่นจายahlั้วรับฟังสิ่งที่เธอเล่าอย่างตั้งใจจนจบ แล้วเอ่ยเสียงนุ่ม "เพราะฉะนั้นเงินหนึ่งหมื่นไคว่นี้ผมไม่ขอรับไว้แล้วกันครับ สำหรับผมการที่คุณมีความสุขคือสิ่งตอบแทนที่มีค่าที่สุด"

"คุณพ่่น ขอขอบคุณะ ฮึก ขอขอบคุณจริงๆ" ฉวีเสียนเฟินผื่นชมความรู้สึกอยากจะทำอะไรให้เอาไว้ ต้องโชคดีแค้ไหนเธอถึงได้เจอคนดีแบบนี้ในช่วงที่กำลังสิ้นหวัง หญิงสาวก้ดล้นเพื่อให้เสียงของตัวเองฟังดูจริงจังมากขึ้น "คุณพ่่นคะ ฉันไม่รบกวนคุณแล้ว ฉันต้องไปดูแลคุณนายเจียนแล้ว ตอนนี่เธอเป็นนายจ้างของฉัน ถึงอารมณ์จะร้อนแต่เป็นคนใจดีมาก เป็นแบบฉบับของพวกปากมีดีใจแต่่าหู* เงินหมื่นไคว่นี้เธอก้เป็นคนให้ฉันยืม อา จริงสิ คุณพ่่นคะ ฉันจะคอยแก้ข่าวให้คุณตลอดไป คุณอย่าไปสนใจเสียงนกเสียงกาข้างนอกเลยนะคะ!"

"ขอบคุณครับ คุณก็สู้ๆ นะครับ" พ่่นจายahlั้วตอบยิ้มๆ คอยจนปลายสายวางไปแล้วถึงค่อยเปิดไปตู้เพื่อสืบค้น

"ช่างรบกวนจริงๆ" พอรู้ว่่าอะไรคือการแก้ข่าว สีหน้าของชายหนุ่มก้ฉายแววอ่อนใจ ทว่าในดวงตากลับเปล่งประกายระยิบระยับ

ข่าวแย้ๆ ที่เกี่ยวกับเขาในอินเทอร์เน็ตหายไปหมดแล้ว หลายคนต่างพากันขอโทษเขาผ่านทางสื่อโซเชียล และหลายคนสงสัยว่่ามันเป็นเพราะอะไร คลิปทั้งหมดถูกลบทิ้ง กลุ่มที่เกี่ยวข้องถูกระงับ ไม่ให้มีการแชร์ ชาวเน็ตจำนวนมากที่ไม่ทันได้ดูไลฟ์ต่างไม่เข้าใจว่่าเมื่อวานเกิดเรื่องอะไรขึ้น ทำไมชื่อเสียงในอินเทอร์เน็ตของพ่่นจายahlั้วถึงได้พลิกกลับแบบหนึ่งร้อยแปดสิบองศาแบบนี้ มีคนที่ไม่รู้เรื่องจริงมาขอข้อมูลในเว่ยป้อกันอย่่างไม่ขาดสาย แต่ไม่มีใครสามารถเล่าเรื่อง 'เด็กนรก' ออกมาได้ทั้งหมด

นี่คือโลกของข้อมูลข่าวสาร การสร้างใหม่กระพ้อข่าวเป็นเรื่องง่ายมาก

* ปากมีดีใจแต่่าหู เป็นสำนวน หมายถึงคนปากร้ายใจดีที่มักพูดจาไม่คิดว่าจิตใจไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร

และการยุติข่าวก็เป็นเรื่องง่ายมากเช่นกัน

สำนักก๊วยเซตตะวันตกกลับแถลงการณ์ออกไปสองฉบับ แล้วแทนที่ด้วยประกาศขอภัยโดยตรงไปตรงมา โดยบอกว่าทางสำนักก๊วยเซตไม่ได้ดำเนินการตรวจสอบทำให้พลเมืองดีถูกเข้าใจผิด เรื่องการทารุณเด็กเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นทั้งหมด ขอให้คุณพินจยาหลัวให้อภัย เป็นต้น แม้แต่สื่อของรัฐยังออกมาขอโทษพวกเกรียนที่บอกว่าทีมของพินจยาหลัวสร้างภาพเก่งเลยพูดอะไรไม่ได้

ชาวเน็ตคนหนึ่งแชร์ข่าวข่าวหนึ่งพร้อมแนบคำว่า 'ฮาๆ' หลายคนก็คอมเมนต์ 'ฮาๆ' ตาม ทำเหมือนกับว่าตัวเองได้ดูรายการ Approaching Science* ในรูปแบบเรียลลิตี้ พินจยาหลัวอ่านข่าวนี้อย่างเอาใจจริงเอาใจก่อนสีหน้าจะเปลี่ยนเป็นอธิบายยาก

ภาพเซ็นเซอร์ของครูหลัวที่ไหลโดนใบพัดของพัดลมปักคาปรากฎอยู่บนหน้าข่าว พาดหัวว่า

'พัดลมเสีย ตกลงมาโดนครูกับนักเรียนหลายคน ทางโรงเรียนได้มีการตรวจสอบเรื่องคุณภาพหรือไม่'

เอาเถอะ ครั้งนี้โรงงานผลิตพัดลมไฟฟ้าคงต้องแบกหม้อดำแทนเซียวเหยียนหลิง ดูเหมือนการที่ในห้องเรียนเกิดมีลมพัดมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยตอนไหนไฟจะหัดดับสายปลายเหตุได้แล้ว และเพื่อไม่ให้ประชาชนแตกตื่นรวมทั้งเพื่อเก็บงำความจริง ต้องล้าปากสื่อให้ช่วยเหลือเหตุผลที่พอจะ 'ถูกๆ ใถๆ' แบบนี้ให้

พินจยาหลัวหัวเราะออกมาเสียงหนึ่ง ทว่าสายตากลับเหลือบไปเห็นข่าวที่ดูเหมือนจะเป็นข่าวธรรมดาๆ มีคนแจ้งความว่านักเรียนจำนวนหลายร้อยคนในโรงเรียนมัธยมสิบกว่าแห่งเตรียมนัดกันฆ่าตัวตาย ขอให้ทางตำรวจเดินทางไปช่วยทันที แต่พอตำรวจไปถึงโรงเรียนกลับพบว่านักเรียนกลุ่มนี้ไม่ได้เตรียมจะฆ่าตัวตาย แค้กำลังฝึกซ้อมกิจกรรมร้องเพลงประสานเสียงเพื่อฉลองวันชาติ

* Approaching Science เป็นชื่อรายการสารคดีวิทยาศาสตร์ที่ฉายทางช่อง CCTV-10 ของจีน

ซึ่งขานี้ทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ส่งหน่วยสวาทจำนวนกว่าร้อยคนออกไป เป็นการล้นเปลืองทรัพยากรอย่างที่สุด เวลานี้ทางตำรวจกำลังค้นหาคนที่แจ้งความเท็จเพื่อจับอีกฝ่ายมาปรับทัศนคติ หวังว่าทุกคนจะยุติการเผยแพร่ขานี้ เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสังคม...

ไม่ว่าจะดูแบบไหนขานี้ก็ไม่ได้มีอะไรพิเศษ เรื่องไร้สาระแบบนี้ไม่มีทางสร้างผลกระทบทางสังคมที่เลวร้ายได้อยู่แล้ว ทว่าพินจยาหลัวกลับจืดจางตัวอักษรเป็นพืดราวกับตกอยู่ในภวังค์ ความดำมืดในดวงตาค่อยๆ เคลื่อนไหวรวมตัวแล้วแตกกระจาย สว่างแล้วดับ สุดท้ายก็กลายเป็นเนบิวลาลึกลับยากแก่การคาดเดา ไม่มีใครเข้าใจกฎการรวมตัวแล้วแตกกระจายของเนบิวลา ลึกลับพวกนี้ แต่พินจยาหลัวกลับหิบบีบเอามาความมหัศจรรย์ของพวกมัน มามองดูเบาบางแสงที่ดวงชะตาทิ้งไว้

เขารีบปิดขานเพื่อโทรหาจ้าวเหวินเยียนทันที พินจยาหลัวเอ่ยเสียงหนักแน่น "ซูเพ็งซีจะกลับมา"

"...ใช่" จ้าวเหวินเยียนเงยไปนานก่อนค้นเสียงออกมาด้วยความยากลำบาก เขาถามเสียงเร็ว "ฉันควรทำยังไง"

"ตอนนั้นผมก็ไม่รู้ ต้องเดินหนึ่งก้าวดูหนึ่งก้าว*" พินจยาหลัวนวดหัวคิ้ว น้ำเสียงจริงจัง "ทุกครั้งที่คุณกลับมาพลังจะแข็งแกร่งขึ้น คุณเตรียมใจไว้ให้ดี"

"แกร่งขึ้นอีกเหรอ แกร่งแค่ไหน แบบที่คุณคนทั้งโลกได้ในคราวเดียว หรือเปล่า ถ้าเธอกังขานนั้นแล้วยังจะเป็นดาราไปทำไม ไปเป็นประธานาธิบดีเลยไม่ดีกว่าเหรอ" เสียงของจ้าวเหวินเยียนสั้นก่อนนิ่งได้อย่างรวดเร็วและเริ่มตุตัน เหมือนเขาตัดสินใจแล้วว่าจะตายพร้อมซูเพ็งซี

"ผมแค่เดา ตราบใดที่ยังไม่เจอเธอก็ยังบอกอะไรไม่ได้ หลังกลับมาครั้งนี้ เธอจะทำอะไรบ้าง"

"ออกผลงานใหม่ เปิดคอนเสิร์ต ครั้งนี้แน่แน่ เพราะที่ยืนอยู่หลังเธอคือ กลุ่มข้าราชการ ใครก็แตะเธอไม่ได้! แม่เงี้ย ผู้หญิงคนนี้เป็นแมลงสาบที่

* เดินหนึ่งก้าวดูหนึ่งก้าว หมายถึงการดำเนินการบางอย่างโดยไม่มีแผนก่อน จากนั้นค่อยปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์

ฆ่าไม่ตายจริงๆ!"

"ไม่ต้องกลัว มันต้องมีวิธีสิ" พี่นจยาหิ้วปลอบหนึ่งประโยคง่ายๆ แล้ววางสาย ทว่าดวงตากลับฉายแววคิดหนัก เมื่อมองเข้าไปในเนบิวลาขมุกขมัว พี่นจยาหิ้วเหมือนจะเห็นเงาดำขนาดใหญ่ยืนอยู่ด้านหลังของซูเฟิงซี เขา รู้สึกคุ้นกับเงาดำนั้นมาก บางทีอีกไม่นานเขาอาจได้เจอกับคนรู้จัก

ข่าวเรื่องซูเฟิงซีที่จะกลับมาเปิดคอนเสิร์ตแพรวออกไปอย่างรวดเร็ว ผลงานเก่าที่ถูกสั่งห้ามจำหน่ายของเธอกลับมาให้ขายตามปกติอีกครั้ง ส่วนผลงานใหม่ติดชาร์ตรายการเพลงดังทุกแห่ง ช่วงเวลาที่หญิงสาวหายไปไม่ได้กระทบต่อความนิยมของเธอ ตรงข้ามมันกลับทำให้เธอได้เก็บเล็กผสมน้อยเพื่อมีอิทธิพลมากกว่าเดิม แฟนคลับของซูเฟิงซีดีใจแทบบ้า ด้านหนึ่งสรรเสริญเยินยอโอดอลของตัวเอง อีกด้านเล่นงานศัตรูของเธอ

'ตอนนี้ชาวเน็ตหลายคนบอกว่าพี่นจยาหิ้วคือร่างทรงวิญญาณตัวจริงฉันเห็นแล้วได้แต่คิดว่าหือ! เขาบอกว่าซีซีของเราเป็นสัตว์ประหลาดน่าพิงะไม่ใช่เหรอ พวกเธอดูให้ดีๆ ลีวี่ซีซีของเราออกงานใหม่มาอีกแล้ว! ยอดคลิกเป็นร้อยล้าน! ถ้าเธอเป็นสัตว์ประหลาดจริงเธอก็เป็นสัตว์ประหลาดที่มีชีวิตอยู่ด้วยเสียงเพลง! ไร้ผู้ต้าน!'

'ถ้าพี่นจยาหิ้วเป็นร่างทรงวิญญาณจริง งั้นตอนนี้พี่นชายเสวียนน่าจะตายแล้วมั้ง'

'เธอจะด่าพี่นจยาหิ้วก็ด่าแค่พี่นจยาหิ้วสิ ทำไมต้องไปโจมตีพี่นชายเสวียนด้วย เขาเป็นถึงผู้บริหารทรงอำนาจ บริษัทลูกกำลังจะเข้าตลาดหลักทรัพย์อีกหนึ่งแห่งแล้วนะ!'

'พูดได้ว่าคนบางจำพวกไร้ยารักษาแล้วจริงๆ! อาการอิจฉาดาร้อนก็เป็นโรค ต้องหาหมอ!'

'ปากเปล่าฟันขาว* แต่กลับอยากได้บ้านเก่ามูลค่าหลายร้อยล้านของ

* ปากเปล่าฟันขาว หมายถึงพูดแต่ไม่ลงมือทำ หรือพูดจาเรื่อยเปื่อยไร้สาระ

คนอื่น พ้นจายาหัวข้างกล้าคิด!"

'.....'

การกลับมาอย่างทรงพลังของชูเพิงซีทำให้ผู้คนในอินเทอร์เน็ตเริ่มติสเครดิตพ้นจายาหัวข้างกันเป็นจำนวนมาก แต่ว่าตอนนี้พ้นจายาหัวมีรอยัลแฟนจำนวนมาก ศักยภาพในการรบจึงแตกต่างจากเมื่อก่อน ทั้งสองฝ่ายพาดพันได้อย่างสูสีคู่คี่

ข่งจิ้งนั่งอ่านคอมเมนต์อยู่ในห้องรับแขก พอเห็นข้อความชื่นชมพ้นจายาหัว เธอจะชักสีหน้า แต่พอเห็นข้อความด่าว่าพ้นจายาหัว เธอจะอารมณ์ดี อารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ แต่สิ่งที่ทำให้เธอลั่งเลใจมากที่สุดคือเอกสารซึ่งซ่อนอยู่ในกระเป๋า

ลิปห่านาทีต่อมา พ้นชายเสวียนที่เพิงประชุมเสร็จจ้องมองมารดาอย่างตกใจ "พินัยกรรม?"

"ใช่ ทำพินัยกรรม ลูกก็รู้ว่าพ้นลั่วซานเป็นคนยังไง ถึงแม่จะแต่งงานกับเขา แต่เขายังเลี้ยงเมียหย่อยกับลูกนอกสมรสเอาไว้ข้างนอกอีกเป็นโขยงเพื่อป้องกันเหตุไม่คาดฝัน ลูกทำพินัยกรรมไว้สักฉบับดีกว่า เกิดลูกเป็นอะไรไปจริงๆ อย่างน้อยแม่กับน้องชายลูกจะได้มีข้าวกิน" ข่งจิ้งม้มริมฝีปากแห้งผาก หัวใจเหมือนรวักลอง

พ้นชายเสวียนเข้าใจความรู้สึกของมารดาในเวลานี้ การที่เธอเสนอเรื่องที่ดีเหมือนไร้สาระ หนึ่ง เป็นเพราะคำแข่งของพ้นจายาหัวทำให้เธอไม่สบายใจ สอง เมื่อก่อนเธอเคยมีชีวิตที่ยากลำบากเลยไม่ยอมกลับไปเป็นเหมือนเดิม และสาม พ้นลั่วซานไม่ใช่คนที่จะพึ่งพาได้จริงๆ ต้องระวังเอาไว้ ถ้าพ้นชายเสวียนตาย พ้นลั่วซานไม่มีทางเสียใจ ตรงกันข้ามเขาจะดีใจจนออกนอกหน้า เนื่องจากสามารถเอาสมบัติทั้งหมดที่เป็นชื่อของลูกชายไปได้ อย่างเปิดเผย ข่งจิ้งไม่รู้เรื่องรู้ราว ไม่มีทางสู้เขาได้ น้องชายก็ยิ่งเล็ก ดูแลตัวเองไม่ได้ แล้วจะจัดการเรื่องทรัพย์สินได้อย่างไร สุดท้ายธุรกิจที่พ้นชายเสวียนสร้างขึ้นมามีอย่างยากลำบากก็จะกลายเป็นกำไรของพ่อที่ไร้ความรับผิดชอบคนนั้น

แม้พี่ชายเสวียนจะไม่คิดว่าตัวเองจะตายเร็ว แต่เพื่อความสบายใจของแม่ และเพื่อหลักประกันของน้องชายที่ยังเล็ก เขาจึงเซ็นชื่อลงในพินัยกรรมอย่างรวดเร็ว และมอบหมายให้ทนายไปดำเนินการให้ถูกต้องตามกฎหมาย

"แม่ครับ แบบนี้แม่สบายใจแล้วใช่ไหม ผมยกทุกอย่างให้แม่กับน้อง พี่สาวซานอย่าได้คิดว่าจะได้อะไรจากผมแม่แต่เหมา* เดียว" พี่ชายเสวียนเดินอ้อมโต๊ะทำงานมากอดมารดาไว้เบาๆ ตั้งแต่โตเป็นผู้ใหญ่ สองแม่ลูกทำตัวใกล้ชิดกันแบบนี้้น้อยมาก

"ที่แม่กลัวเพราะเมื่อก่อนเราลำบากกันมานาน" ชิ่งจิ้งตบไหล่กว้างของลูกชาย น้ำตาค่อยๆ เอ่อคลอขอบตา

นึกถึงช่วงปีที่เคยใช้ชีวิตอย่างลุ่มๆ ดอนๆ สองแม่ลูกก็พูดคุยกันด้วยความรู้สึกสะเทือนใจอยู่พักหนึ่งก่อนจะแยกย้ายกันไป พี่ชายเสวียนต้องไปร่วมงานแถลงข่าว ส่วนชิ่งจิ้งต้องไปดูแลลูกชายคนเล็ก

นักข่าวจากสำนักต่างๆ มาคอยทำงานแถลงข่าวกันนานแล้ว ผู้บริหารระดับสูงของชายเสวียนกรูปรต่างนั่งคุยกันอย่างอารมณ์ดีอยู่ที่โต๊ะประธาน การทำให้บริษัทเล็กๆ กลายมาเป็นยักษ์ใหญ่ในแวดวงการเงินได้ในระยะเวลาสั้นๆ แค่นี้ก็ทำให้ความสามารถในการเป็นผู้นำของพี่ชายเสวียนไม่เป็นที่กังขา เขาเป็นอัจฉริยะหนุ่มเบอร์ต้นของประเทศ อายุยังน้อยก็ประสบความสำเร็จล้ำหน้าบิดา เป็นดาวเจดจรัสดวงใหม่ เวลานี้ทรัพย์สินที่เขาถือครองมีมากกว่าพี่สาวซานกว่าสองเท่า

ตอนที่พี่ชายเสวียนปรากฏตัว นักข่าวรีบกดชัตเตอร์เพื่อแย่งกันบันทึกภาพความงามสง่าโดดเด่นของชายหนุ่ม แสงสปอตไลท์ที่สว่างวาบขึ้นมาแบบกะทันหันเกือบทำให้ตาของผู้บริหารระดับสูงบอด ทุกคนต่างรีบลุกขึ้นปรบมือ โบกหน้ายิ้มแย้มด้วยความยินดีระคนตื่นเต้น

นักข่าวคนหนึ่งชูไมค์ขึ้น ถามเสียงดัง "คุณพี่นคะ วันนี้คุณไปตรวจสุขภาพมาแล้วหรือเปล่าคะ คุณคิดยังไงกับคำทำนายของพี่นเจยหลัวคะ" พี่ชายเสวียนที่กำลังปลื้มปริ่มในความสำเร็จนิ่งเงียบ "..."

* เหมา หรือเจียว (卅) เป็นหน่วยเงินที่มีค่าน้อยกว่าหยวน โดย 10 เหมา เท่ากับ 1 หยวน

ผู้บริหารระดับสูง "..."

คำพูดประโยคนี้ทำให้บรรยากาศตึงเครียด คุณ ที่นั่นแข็งค้าง ดิงอวี่ซึ่งเป็นรองประธานบริษัทโกรธจนผมตั้ง เสรี่ยมจะให้การนัดตะเพิดนักข่าวไว้การอบรมที่ไม่รู้จักกาลเทศะคนนี้ออกไป ทว่าพี่ชายเสวียนกลับตัวโง่งงนงนมหมดสติไปทันที

ภาพนี้สร้างความหวาดผวาทให้ทุกคน เมื่อคำทำนายของพี่นงจยาหลัวเกิดเป็นจริงขึ้นมาแบบปุปบับ เสียงที่ดังก้องอยู่ในสมองของทุกคนคือสุขภาพของคุณอาจมีปัญหาย่างหนัก ร้ายแรงถึงแก่ชีวิต

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3D2MJgs>